Den Europæiske Unions

Tidende

L 265

60. årgang

Dansk udgave

Retsforskrifter

14. oktober 2017

Indhold

I *Lovgivningsmæssige retsakter*

DIREKTIVER

★ **Rådets direktiv (EU) 2017/1852 af 10. oktober 2017 om skattetvistbilæggelsesmekanismer i Den Europæiske Union** 1

II *Ikke-lovgivningsmæssige retsakter*

AFGØRELSER

★ **Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1853 af 10. oktober 2017 om ændring af gennemførelsesafgørelse 2011/335/EU om bemyndigelse af Republikken Litauen til at anvende en foranstaltning, der fraviger artikel 287 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem** 15

★ **Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1854 af 10. oktober 2017 om ændring af gennemførelsesafgørelse 2014/797/EU om tilladelse til Republikken Estland til at anvende en foranstaltning, der fraviger artikel 26, stk. 1, litra a), og artikel 168 og 168a i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem** 17

★ **Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1855 af 10. oktober 2017 om bemyndigelse af Rumænien til at anvende en særlig foranstaltning, der fraviger artikel 287 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem** 19

★ **Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1856 af 10. oktober 2017 om bemyndigelse af Republikken Polen til at indføre en særlig foranstaltning, der fraviger artikel 193 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem** 21

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

★ **Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/1857 af 13. oktober 2017 om anerkendelse af Amerikas Forenede Staters retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer for derivattransaktioner under tilsyn af Commodity Futures Trading Commission som ækvivalente med visse krav i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre** [1] 23

[1] EØS-relevant tekst.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

DIREKTIVER

RÅDETS DIREKTIV (EU) 2017/1852

af 10. oktober 2017

om skattetvistbilæggelsesmekanismer i Den Europæiske Union

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 115,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([2]),

efter en særlig lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Situationer, hvor forskellige medlemsstater fortolker eller anvender bestemmelserne i bilaterale skatteaftaler og -konventioner eller konventionen om ophævelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud (90/436/EØF) ([3]) (»EU-voldgiftskonventionen«) forskelligt, kan skabe alvorlige skattemæssige hindringer for virksomheder med grænseoverskridende aktiviteter. De skaber en urimelig skattebyrde for virksomhederne og vil sandsynligvis medføre økonomisk forvridning og ineffektivitet og have negativ virkning på investeringer og vækst på tværs af grænserne.

(2) Det er derfor nødvendigt, at mekanismerne i Unionen sikrer en effektiv bilæggelse af tvister om fortolkningen og anvendelsen af sådanne bilaterale skatteaftaler og EU-voldgiftskonventionen, navnlig tvister, der fører til dobbeltbeskatning.

(3) De nuværende mekanismer, som er fastsat i bilaterale skatteaftaler og EU-voldgiftskonventionen, sikrer muligvis ikke en rettidig effektiv bilæggelse af sådanne tvister i alle tilfælde. Den overvågning, der blev foretaget som led i gennemførelsen af EU-voldgiftskonventionen, har afsløret nogle vigtige mangler, navnlig med hensyn til adgang til proceduren og med hensyn til procedurens varighed og effektive afslutning.

(4) For at skabe et mere fair skattemiljø skal reglerne om gennemsigtighed forbedres og foranstaltningerne mod skatteundgåelse skærpes. Samtidig er det i et fair skattesystems ånd nødvendigt at sikre, at mekanismerne til

([1]) Udtalelse af 6.7.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
([2]) Udtalelse af 22.2.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
([3]) EFT L 225 af 20.8.1990, s. 10.

tvistbilæggelse er omfattende, effektive og bæredygtige. Det er også nødvendigt at forbedre tvistbilæggelsesmekanismerne for at imødegå risikoen for et øget antal tvister om dobbelt- eller flerdobbeltbeskatning, hvor der kan være tale om store beløb, fordi skattemyndighederne har indført mere regelmæssige og fokuserede revisionspraksisser.

(5) For at opnå fair og effektive skattesystemer i Unionen er det afgørende, at der indføres en effektiv og virkningsfuld ramme for bilæggelse af skattetvister, som sikrer retssikkerhed og et erhvervsvenligt investeringsklima. Mekanismerne til tvistbilæggelse bør også skabe en harmoniseret og gennemsigtig ramme til at løse tvister og derfor frembyde fordele for alle skattesubjekter.

(6) Tvistbilæggelse bør anvendes ved forskelle i fortolkningen og anvendelsen af bilaterale skatteaftaler og EU-voldgiftskonventionen — navnlig forskelle i fortolkningen og anvendelsen, der fører til dobbeltbeskatning. Dette bør opnås gennem en procedure, hvor sagen i første omgang indbringes for skattemyndighederne i de berørte medlemsstater med henblik på at bilægge tvisten gennem en gensidig aftaleprocedure. Medlemsstaterne bør tilskyndes til at bruge ikkebindende alternative former for tvistbilæggelse, såsom mægling eller forlig, i de afsluttende faser af den gensidige aftaleprocedure. Hvis der ikke er opnået enighed inden for en vis frist, bør sagen underkastes en tvistbilæggelsesprocedure. Der bør være fleksibilitet i valget af tvistbilæggelsesmetode, der kan være enten via ad hoc-strukturer eller via mere permanente strukturer. Tvistbilæggelsesprocedurer kan have form af et rådgivende udvalg bestående af både repræsentanter for de berørte skattemyndigheder og uafhængige, højt estimerede personer eller kan tage form af et udvalg for alternativ tvistbilæggelse (sidstnævnte kunne sikre fleksibilitet i valget af tvistbilæggelsesmetode). I givet fald kunne medlemsstaterne gennem bilateral aftale vælge at anvende enhver anden tvistbilæggelsesprocedure, som f.eks. en voldgiftsprocedure med »endeligt tilbud« (»final offer«) (også kendt som voldgift med »sidste, bedste tilbud« (»last best offer«)), med henblik på at bilægge tvisten på en bindende måde. Skattemyndighederne bør træffe en endelig bindende afgørelse med henvisning til udtalelsen fra et rådgivende udvalg eller et udvalg for alternativ tvistbilæggelse.

(7) Den forbedrede tvistbilæggelsesmekanisme bør bygge på eksisterende systemer i Unionen, herunder EU-voldgiftskonventionen. Dette direktiv bør imidlertid have et større anvendelsesområde end EU-voldgiftskonventionen, som er begrænset til at omfatte tvister om afregningspriser og tildeling af overskud til faste driftssteder. Dette direktiv bør finde anvendelse på alle skattesubjekter, som skal svare skat af indkomst og kapital, der er dækket af bilaterale skatteaftaler og EU-voldgiftskonventionen. Samtidig bør den administrative byrde i forbindelse med anvendelsen af tvistbilæggelsesproceduren være mindre for fysiske personer, mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder. Desuden bør tvistbilæggelsesfasen styrkes. Det er navnlig nødvendigt at fastsætte en tidsfrist for varigheden af procedurerne til bilæggelse af tvister om dobbeltbeskatning og at fastsætte vilkår og betingelser for tvistbilæggelsesproceduren for skattesubjekterne.

(8) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([1]).

(9) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som navnlig anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Dette direktiv søger navnlig at sikre fuld respekt for retten til en retfærdig rettergang og friheden til at oprette og drive egen virksomhed.

(10) Målet for dette direktiv, nemlig at sikre en effektiv og virkningsfuld procedure til bilæggelse af tvister inden for rammerne af et velfungerende indre marked, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkning bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(11) Kommissionen bør gennemgå anvendelsen af dette direktiv efter en periode på fem år, og medlemsstaterne bør bistå Kommissionen ved at fremlægge relevant input til støtte for denne gennemgang —

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

Dette direktiv fastsætter regler for en mekanisme til bilæggelse af tvister mellem medlemsstater, når disse tvister opstår i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af aftaler og konventioner, der indeholder bestemmelser om afskaffelse af dobbeltbeskatning af indkomst og, hvis det er relevant, kapital. Det fastsætter også rettighederne og pligterne for de berørte personer, når sådanne tvister opstår. I dette direktiv benævnes det forhold, der giver anledning til sådanne tvister, et »tvistspørgsmål«.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

a) »kompetent myndighed«: den myndighed i en medlemsstat, der er blevet udpeget som sådan af den berørte medlemsstat

b) »kompetent domstol«: den domstol, den ret eller et andet organ i en medlemsstat, der er blevet udpeget som sådan af den berørte medlemsstat

c) »dobbeltbeskatning«: pålægges af de skatter, der er omfattet af en aftale eller konvention som omhandlet i artikel 1 mellem to eller flere medlemsstater, med hensyn til samme skattepligtige indkomst eller kapital, når dette giver anledning til enten i) yderligere beskatning, ii) øget skattetilsvar eller iii) annullation eller nedsættelse af tab, som vil kunne modregnes i det skattepligtige overskud

d) »berørt person«: enhver person, herunder en person, der er skattemæssigt hjemmehørende i en medlemsstat, og hvis beskatning berøres direkte af et tvistspørgsmål.

2. Ethvert udtryk, der ikke er defineret i dette direktiv, har, medmindre andet følger af sammenhængen den betydning, som det har på det pågældende tidspunkt i henhold til den relevante aftale eller konvention, der er omhandlet i artikel 1, på datoen for modtagelsen af den første meddelelse om det forhold, der giver eller vil give anledning til et tvistspørgsmål. Et udefineret udtryk, der ikke er defineret i den pågældende aftale eller konvention, har den betydning, som det har på det pågældende tidspunkt i henhold til den pågældende medlemsstats ret, for så vidt angår de skatter, der er omfattet af den nævnte aftale eller konvention, idet enhver betydning i henhold til gældende skattelovgivning i den pågældende medlemsstat har forrang frem for en betydning, der gives udtrykket i henhold til anden lovgivning i den pågældende medlemsstat.

Artikel 3

Klagemulighed

1. Enhver berørt person har ret til at indgive en klage vedrørende et tvistspørgsmål til hver af de kompetente myndigheder i hver af de berørte medlemsstater med anmodning om løsning heraf. Klagen indgives senest tre år efter modtagelsen af den første meddelelse om det forhold, der giver eller vil give anledning til et tvistspørgsmål, uanset om den pågældende person anvender retsmidlerne, der er tilgængelige i henhold til den nationale ret i de berørte medlemsstater. Den berørte person indgiver klagen med de samme oplysninger samtidigt til hver kompetent myndighed og angiver i klagen, hvilke andre medlemsstater der er berørt. Den berørte person sikrer, at hver berørt medlemsstat modtager klagen på mindst et af følgende sprog:

a) ét af den pågældende medlemsstats officielle sprog i henhold til national ret eller

b) et hvilket som helst andet sprog, som den pågældende medlemsstat accepterer til dette formål.

2. Hver kompetent myndighed bekræfter modtagelsen af klagen senest to måneder efter at have modtaget den. Hver kompetent myndighed underretter desuden de kompetente myndigheder i de øvrige berørte medlemsstater om modtagelsen af klagen senest to måneder efter at have modtaget den. De kompetente myndigheder underretter på dette tidspunkt også hinanden om, hvilket eller hvilke sprog de har til hensigt at anvende i deres kommunikation under de relevante procedurer.

3. Klagen kan kun imødekommes, hvis den berørte person, der indgiver klagen, som et første skridt giver de kompetente myndigheder i hver af de berørte medlemsstater følgende oplysninger:

a) navn(e), adresse(r), skatteidentifikationsnummer og andre oplysninger, der er nødvendige for at identificere den eller de berørte personer, der har indgivet klagen til de kompetente myndigheder, og enhver anden berørt person

b) de relevante skatteperioder

c) detaljerede oplysninger om sagens relevante forhold og omstændigheder (herunder detaljerede oplysninger om transaktionens struktur og om forholdet mellem den berørte person og de øvrige parter i de relevante transaktioner samt forhold, der er fastlagt i god tro i en gensidig bindende aftale mellem den berørte person og skattemyndigheden, hvis det er relevant) og mere specifikt arten af og datoen for de forhold, der giver anledning til tvistspørgsmålet (herunder, hvis det er relevant, detaljerede oplysninger om den samme indkomst, der modtages i den anden medlemsstat, og om medtagelse af den pågældende indkomst i den skattepligtige indkomst i den anden medlemsstat samt detaljerede oplysninger om skat, der er blevet eller vil blive opkrævet i forbindelse med den pågældende indkomst i den anden medlemsstat), samt de dermed forbundne beløb i de berørte medlemsstaters valutaer med en kopi af eventuel dokumentation

d) henvisning til gældende nationale bestemmelser og aftaler eller konventioner, der er omhandlet i artikel 1. Hvis mere end en aftale eller konvention finder anvendelse, præciserer den berørte person, der indgiver klagen, hvilken aftale eller konvention der fortolkes i forbindelse med det relevante tvistspørgsmål. Den pågældende aftale eller konvention er i forbindelse med dette direktiv den gældende aftale eller konvention

e) følgende oplysninger fra den berørte person, der har indgivet klagen til de kompetente myndigheder, sammen med kopier af eventuel dokumentation:

   i) en redegørelse for, hvorfor den berørte person finder, at der er tale om et tvistspørgsmål

   ii) detaljerede oplysninger om eventuelle klager og retstvister, der er iværksat af den berørte person med hensyn til de relevante transaktioner, og eventuelle retsafgørelser vedrørende tvistspørgsmålet

   iii) den berørte persons tilsagn om at svare så fuldstændigt og hurtigt som muligt på alle relevante anmodninger fra en kompetent myndighed og om at fremlægge dokumentation på anmodning af de kompetente myndigheder

   iv) en kopi af den endelige skatteansættelsesafgørelse i form af en endelig skatteansættelsesmeddelelse, rapporter om skatterevision eller andre tilsvarende dokumenter, der giver anledning til tvistspørgsmålet, og en kopi af alle andre dokumenter, der er udstedt af skattemyndighederne med hensyn til tvistspørgsmålet, hvis det er relevant

   v) oplysninger om enhver klage, som den berørte person har indgivet i henhold til en anden gensidig aftaleprocedure eller tvistbilæggelsesprocedure som defineret i artikel 16,5, og den berørte persons udtrykkelige tilsagn om i givet fald at ville overholde bestemmelserne i artikel 16,5

f) alle specifikke supplerende oplysninger, som de kompetente myndigheder anmoder om, og som anses for nødvendige for at foretage en materiel prøvelse af den pågældende sag.

4. De kompetente myndigheder i hver af de berørte medlemsstater kan anmode om de oplysninger, der er omhandlet i3, litra f), inden for tre måneder fra modtagelse af klagen. Yderligere anmodninger om oplysninger kan fremsættes under den gensidige aftaleprocedure, jf. artikel 4, hvis de kompetente myndigheder anser det for nødvendigt. National lovgivning om informationsbeskyttelse og beskyttelse af handels-, forretnings-, industri- eller erhvervshemmeligheder eller handelsprocedurer finder anvendelse.

En berørt person, der modtager en anmodning i henhold til3, litra f), afgiver svar senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen. En kopi af dette svar sendes også samtidig til de kompetente myndigheder i de øvrige berørte medlemsstater.

5. De kompetente myndigheder i hver af de berørte medlemsstater træffer afgørelse om, hvorvidt klagen skal imødekommes eller afvises senest seks måneder efter klagens modtagelse eller senest seks måneder efter modtagelsen af de i3, litra f), nævnte oplysninger, alt efter hvilken dato der er den seneste. De kompetente myndigheder underretter straks den berørte person og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater om deres afgørelse.

En kompetent myndighed kan inden for fristen på seks måneder efter modtagelsen af en klage eller inden for seks måneder efter modtagelsen af de i3, litra f), nævnte oplysninger, alt efter hvilken dato der er den seneste, beslutte at løse tvistspørgsmålet ensidigt uden at inddrage de øvrige kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater. I så fald giver den relevante kompetente myndighed straks meddelelse til den berørte person og de øvrige kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, hvorefter procedurerne i henhold til dette direktiv bringes til ophør.

6. Hvis en berørt person ønsker at trække en klage tilbage, indgives en skriftlig meddelelse om tilbagetrækning samtidigt til alle kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater. En sådan meddelelse bringer alle procedurer i henhold til dette direktiv til ophør med omgående virkning. Kompetente myndigheder i medlemsstaterne, der modtager en sådan meddelelse, underretter straks de øvrige kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater om, at de pågældende procedurer er bragt til ophør.

Hvis et tvistspørgsmål af en eller anden grund ophører med at eksistere, bringes alle procedurer i henhold til dette direktiv til ophør med omgående virkning, og de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater underretter straks den berørte person om denne situation og om de generelle grunde hertil.

Artikel 4

Gensidig aftaleprocedure

1. Hvis de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater imødekommer en klage, bestræber de sig på at løse tvistspørgsmålet gennem en gensidig aftale inden for to år fra den seneste meddelelse om en afgørelse fra en af medlemsstaterne om at imødekomme klagen.

Den periode på to år, der er omhandlet i første afsnit, kan forlænges med op til et år efter anmodning fra en kompetent myndighed i en berørt medlemsstat til alle de øvrige kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, hvis den anmodende kompetente myndighed angiver en skriftlig begrundelse.

2. Når medlemsstaternes kompetente myndigheder er nået til enighed om, hvordan tvistspørgsmålet skal løses inden for den i1 fastsatte periode, giver de kompetente myndigheder i hver af de berørte medlemsstater straks meddelelse herom til den berørte person i form af en afgørelse, som er bindende for myndigheden og kan fuldbyrdes af den berørte person, forudsat at vedkommende accepterer afgørelsen og giver afkald på retten til at benytte nogen andre retsmidler, hvis det er relevant. Hvis der allerede er indledt procedurer i forbindelse med sådanne andre retsmidler, bliver afgørelsen kun bindende og kan fuldbyrdes, når den berørte person godtgør over for de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, at der er taget skridt til at bringe disse procedurer til ophør. En sådan godtgørelse skal ske senest 60 dage efter den dato, hvor den pågældende afgørelse blev meddelt den berørte person. Afgørelsen gennemføres derefter straks uanset eventuelle tidsfrister, der er fastsat i de berørte medlemsstaters nationale ret.

3. Hvis de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder ikke er nået til enighed om, hvordan tvistspørgsmålet skal løses inden for den i1 fastsatte periode, oplyser de kompetente medlemsstater i hver af de berørte medlemsstater den berørte person om de generelle grunde hertil.

Artikel 5

Den kompetente myndigheds afgørelse om klagen

1. Den kompetente myndighed i en berørt medlemsstat kan træffe afgørelse om at afvise en klage inden for den periode, der er fastsat i artikel 3,5, hvis

a) klagen mangler de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 3,3 (herunder eventuelle oplysninger i artikel 3,3, litra f), som ikke blev indgivet inden for den frist, der er fastsat i artikel 3,4)

b) der ikke er noget tvistspørgsmål, eller

c) klagen ikke er blevet indgivet inden fristen på tre år, som er fastsat i artikel 3,1.

Når den berørte person underrettes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 3,5, skal den kompetente myndighed anføre de generelle grunde til sin afvisning.

2. Hvis en kompetent myndighed i en berørt medlemsstat ikke har truffet afgørelse om klagen inden for den frist, der er fastsat i artikel 3,5, anses klagen for imødekommet af den pågældende kompetente myndighed.

3. Den berørte person har ret til at påklage afgørelsen truffet af de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, hvis alle de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater har afvist klagen. En berørt person, der udøver denne ret til at påklage afgørelsen, kan ikke fremsætte en anmodning i henhold til artikel 6,1, litra a)

a) så længe afgørelsen stadig er under påklage i henhold til den berørte medlemsstats lovgivning

b) hvis afgørelsen om afvisning stadig kan påklages yderligere i henhold til klageproceduren i de berørte medlemsstater, eller

c) når en afgørelse om afvisning er blevet stadfæstet ved klageproceduren i litra a), men det ikke er muligt at fravige afgørelsen fra den relevante domstol eller andre judicielle myndigheder i nogen af de berørte medlemsstater.

Hvis der er gjort brug af retten til at påklage afgørelsen, finder afgørelsen fra den relevante domstol eller anden judiciel myndighed anvendelse i forbindelse med artikel 6,1, litra a).

Artikel 6

Tvistbilæggelse ved det rådgivende udvalg

1. Efter en anmodning fra den berørte person til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater nedsættes et rådgivende udvalg (et »rådgivende udvalg«) af de pågældende kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 8, hvis:

a) den klage, som den pågældende berørte person har indgivet, blev afvist i henhold til artikel 5,1, af mindst én, men ikke alle de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, eller

b) hvis de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater har imødekommet den klage, som den berørte person har indgivet, men det ikke er lykkedes dem at nå til enighed om at løse tvistspørgsmålet ved gensidig aftale inden for den frist, der er fastsat i artikel 4,1.

Den berørte person kan kun fremsætte en sådan anmodning, forudsat at en afvisning, jf. artikel 5,1, ikke kan påklages, ikke er under påklage, eller den berørte person formelt har givet afkald på sin ret til at påklage afgørelsen i henhold til gældende nationale bestemmelser. Anmodningen skal indeholde en erklæring herom.

Den berørte person skal fremsætte anmodningen om nedsættelse af et rådgivende udvalg skriftligt senest 50 dage efter at have modtaget meddelelsen i henhold til artikel 3,5, eller artikel 4,3, eller 50 dage efter datoen for den relevante domstols eller judicielle myndigheds afsigelse af afgørelsen i henhold til artikel 5,3, alt efter omstændighederne. Det rådgivende udvalg nedsættes senest 120 dage efter modtagelsen af den pågældende anmodning, og formanden underretter, når det er nedsat, straks den berørte person herom.

2. Det rådgivende udvalg, der er nedsat i det i1, litra a), nævnte tilfælde, vedtager senest seks måneder efter den dato, hvor det blev nedsat, en afgørelse om, hvorvidt klagen kan imødekommes. Det meddeler sin afgørelse til de kompetente myndigheder senest 30 dage efter vedtagelsen heraf.

Hvis det rådgivende udvalg har bekræftet, at alle krav i artikel 3 er opfyldt, indledes den gensidige aftaleprocedure, jf. artikel 4, efter anmodning af en af de kompetente myndigheder. Den berørte kompetente myndighed giver det rådgivende udvalg, de øvrige berørte kompetente myndigheder og den berørte person meddelelse om denne anmodning. Den periode, som er fastsat i artikel 4,1, starter fra datoen for meddelelsen af det rådgivende udvalgs afgørelse om, hvorvidt klagen imødekommes.

Såfremt ingen af de kompetente myndigheder inden for 60 dage efter datoen for meddelelsen om det rådgivende udvalgs afgørelse har anmodet om, at der indledes en gensidig aftaleprocedure, afgiver det rådgivende udvalg udtalelse om, hvordan tvistspørgsmålet skal løses, jf. artikel 14,1. I så fald anses det rådgivende udvalg med henblik på artikel 14,1, for at være nedsat på den dato, hvor perioden på 60 dage er udløbet.

3. I tilfældet i1, første afsnit, litra b), afgiver det rådgivende udvalg udtalelse om, hvordan tvistspørgsmålet skal løses i overensstemmelse med artikel 14,1.

Artikel 7

Udpegning foretaget af kompetente domstole eller et nationalt udpegningsorgan

1. Hvis et rådgivende udvalg ikke nedsættes inden for den periode, der er fastsat i artikel 6,1, sørger medlemsstaterne for, at den pågældende berørte person kan anmode en kompetent domstol eller et andet organ eller en anden person, der er udpeget i deres nationale ret til at varetage en sådan funktion (nationalt udpegningsorgan), om at nedsætte det rådgivende udvalg.

Hvis den kompetente myndighed i en medlemsstat ikke har udpeget mindst én uafhængig, højt estimeret person og dennes stedfortræder, kan den berørte person anmode den kompetente domstol eller det nationale udpegningsorgan i den pågældende medlemsstat om at udpege en uafhængig, højt estimeret person og dennes stedfortræder fra den liste, der er omhandlet i artikel 9.

Hvis de kompetente myndigheder i alle de berørte medlemsstater ikke har udpeget mindst én uafhængig person og dennes stedfortræder, kan den berørte person anmode de kompetente domstole eller det nationale udpegningsorgan i hver medlemsstat om at udpege de to uafhængige, højt estimerede personer fra den liste, der er omhandlet i artikel 9. Disse uafhængige, højt estimerede personer udpeger formanden ved lodtrækning fra listen over uafhængige personer, jf. artikel 8,3.

Hvis mere end én berørt person er part i proceduren, indgiver de deres domstolsindbringelse om udpegning af uafhængige, højt estimerede personer og disses stedfortrædere til hver af de respektive medlemsstater, hvor de er hjemmehørende, og hvis kun én berørt person er part i proceduren, indgiver vedkommende domstolsindbringelsen til den medlemsstat, hvis kompetente myndigheder ikke har udpeget mindst én uafhængig, højt estimeret person og en stedfortræder.

2. Udpegningen af de uafhængige personer og deres stedfortrædere i henhold til1 indbringes først for en kompetent domstol i en medlemsstat eller et nationalt udpegningsorgan efter udløbet af den 120-dages periode, der er omhandlet i artikel 6,1, og senest 30 dage efter denne periodes udløb.

3. Den kompetente domstol eller det nationale udpegningsorgan vedtager en afgørelse i henhold til1 og giver ansøgeren meddelelse herom. Den procedure, der finder anvendelse, når den kompetente domstol udpeger de uafhængige personer, hvis medlemsstaterne ikke har gjort det, er den samme procedure som i henhold til de nationale bestemmelser om civil og handelsmæssig voldgift, der finder anvendelse, når domstole eller nationale udpegningsorganer udpeger voldgiftsmænd, fordi parterne ikke kan blive enige herom. Medlemsstatens kompetente domstol eller nationale udpegningsorgan underretter den pågældende medlemsstats kompetente myndighed, som på sin side straks underretter de kompetente myndigheder i de øvrige berørte medlemsstater. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, som oprindeligt havde undladt at udpege en uafhængig, højt estimeret person og dennes stedfortræder, har ret til at påklage domstolens eller det nationale udpegningsorgans afgørelse i den pågældende medlemsstat, forudsat at den kompetente myndighed har ret til at gøre dette i henhold til national ret. Såfremt klagen afvises, har klageren ret til at påklage domstolens afgørelse i overensstemmelse med de nationale procesretlige bestemmelser.

Artikel 8

Det rådgivende udvalg

1. Det i artikel 6 omhandlede rådgivende udvalg består af:

a) en formand

b) en repræsentant for hver berørt kompetent myndighed. Hvis de kompetente myndigheder er enige, kan antallet af sådanne repræsentanter øges til to for hver kompetent myndighed

c) en uafhængig, højt estimeret person, som udpeges af hver af de berørte medlemsstaters kompetente myndigheder fra listen, der er omhandlet i artikel 9. Hvis de kompetente myndigheder er enige herom, kan antallet af sådanne udpegede personer øges til to for hver kompetent myndighed.

2. Reglerne for udpegning af de uafhængige, højt estimerede personer aftales mellem de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater. Efter at de uafhængige, højt estimerede personer er udpeget, udpeges en stedfortræder for hver af dem i overensstemmelse med reglerne for udpegning af uafhængige personer for de tilfælde, hvor de uafhængige personer er forhindret i at udføre deres hverv.

3. Hvis der ikke er aftalt regler for udpegning af uafhængige, højt estimerede personer i overensstemmelse med2, udpeges de pågældende personer ved lodtrækning.

4. Medmindre de uafhængige, højt estimerede personer er blevet udpeget af den kompetente domstol eller det nationale udpegningsorgan i overensstemmelse med artikel 7,1, kan den kompetente myndighed i de berørte medlemsstater gøre indsigelse mod udpegningen af en specifik uafhængig, højt estimeret person af grunde, som de berørte kompetente myndigheder på forhånd er blevet enige om, eller af følgende grunde:

a) denne person tilhører eller arbejder på vegne af en af de berørte skattemyndigheder eller har befundet sig i en sådan situation i løbet af de foregående tre år

b) denne person besidder eller har besiddet væsentlige interesser eller stemmerettigheder i eller er eller på et tidspunkt i løbet af de sidste fem år inden datoen for udpegningen har været ansat hos eller rådgiver for nogen af de pågældende berørte personer

c) denne person ikke giver tilstrækkelig garanti for upartiskhed ved afgørelsen af den eller de forelagte tvister

d) denne person er ansat hos en virksomhed, der yder skatterådgivning, eller på anden måde yder skatterådgivning på erhvervsmæssigt grundlag eller har befundet sig i en sådan situation i løbet af en periode på mindst tre år forud for datoen for sin udpegning.

5. En kompetent myndighed i en berørt medlemsstat kan anmode om, at en uafhængig, højt estimeret person, som er udpeget i overensstemmelse med2 eller 3, eller dennes stedfortræder videregiver oplysninger om alle interesser, forbindelser eller andre spørgsmål, der vil kunne påvirke den pågældende persons uafhængighed eller upartiskhed, eller som med rimelighed kan give indtryk af forudindtagethed under procedurerne.

I en periode på 12 måneder efter afgivelse af det rådgivende udvalgs udtalelse må en uafhængig, højt estimeret person, som indgår i det rådgivende udvalg, ikke befinde sig i en situation, der ville have givet anledning til, at en kompetent myndighed ville gøre indsigelse mod dennes udpegning, jf. dette stykke, hvis denne havde befundet sig i den pågældende situation på tidspunktet for udpegning til det pågældende rådgivende udvalg.

6. Repræsentanterne for de kompetente myndigheder og de uafhængige, højt estimerede personer, som er udpeget i overensstemmelse med1, vælger en formand fra den i artikel 9 omhandlede liste. Medmindre andet aftales af de pågældende repræsentanter for hver kompetent myndighed og de uafhængige, højt estimerede personer, skal formanden være en dommer.

Artikel 9

Listen over uafhængige, højt estimerede personer

1. Listen over uafhængige, højt estimerede personer består af alle de uafhængige, højt estimerede personer, som medlemsstaterne har udpeget. Til dette formål udpeger hver medlemsstat mindst tre fysiske personer, der er kompetente og uafhængige, og som kan handle med upartiskhed og integritet.

2. Hver medlemsstat meddeler Kommissionen navnene på de uafhængige, højt estimerede personer, som den har udpeget. Hver medlemsstat giver desuden Kommissionen fuldstændige og ajourførte oplysninger om disse personers faglige og akademiske baggrund, deres kompetencer, deres sagkundskab og de interessekonflikter, de måtte have. Medlemsstaterne kan i meddelelsen specificere, hvilke af de udpegede personer der kan udpeges som formand.

3. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om enhver ændring af listen over uafhængige personer.

Hver medlemsstat indfører procedurer for at fjerne enhver person, som den har udpeget, fra listen over uafhængige, højt estimerede personer, hvis den pågældende person ophører med at være uafhængig.

Hvis en medlemsstat under hensyntagen til denne artikels relevante bestemmelser har rimelig grund til at gøre indsigelse mod, at en uafhængig, højt estimeret person forbliver på ovennævnte liste på grund af manglende uafhængighed, underretter den Kommissionen og leverer passende dokumentation til støtte for sin betænkelighed. Kommissionen underretter derefter den medlemsstat, der udpegede denne person, om indsigelsen og om dokumentationen. Sidstnævnte medlemsstat tager på grundlag af denne indsigelse og dokumentationen inden seks måneder de nødvendige skridt til at efterforske klagen og træffe afgørelse om, hvorvidt den pågældende person skal forblive på eller fjernes fra listen. Medlemsstaten underretter derefter straks Kommissionen herom.

Artikel 10

Udvalget for alternativ tvistbilæggelse

1. De kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater kan beslutte i stedet for det rådgivende udvalg at nedsætte et udvalg for alternativ tvistbilæggelse (et »udvalg for alternativ tvistbilæggelse«), der skal afgive udtalelse om, hvordan tvistspørgsmålet skal løses, jf. artikel 14. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne kan også aftale at nedsætte et udvalg for alternativ tvistbilæggelse i form af et udvalg med permanent karakter (et »stående udvalg«).

2. Med undtagelse af reglerne om medlemmernes uafhængighed, jf. artikel 8,4 og 5, kan udvalget for alternativ tvistbilæggelse med hensyn til sin sammensætning og form afvige fra det rådgivende udvalg.

Et udvalg for alternativ tvistbilæggelse kan, hvis det er relevant, benytte sig af enhver tvistbilæggelsesprocedure eller -metode til at bilægge tvisten på en bindende måde. Som et alternativ til den type tvistbilæggelsesprocedure, som det rådgivende udvalg benytter sig af i henhold til artikel 8, dvs. proceduren med en uafhængig udtalelse, kan de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater i henhold til denne artikel beslutte, at udvalget for alternativ tvistbilæggelse skal anvende en anden type tvistbilæggelsesprocedure, herunder en voldgiftsprocedure med et »endeligt tilbud« (»final offer«) (også kendt som voldgift med »sidste, bedste tilbud« (»last best offer«)).

3. De kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater fastlægger reglerne for udvalgets funktion i henhold til artikel 11.

4. Artikel 12 og 13 finder anvendelse på udvalget for alternativ tvistbilæggelse, medmindre andet er fastsat i reglerne for udvalgets funktion som omhandlet i artikel 11.

Artikel 11

Regler for udvalgets funktion

1. Medlemsstaterne sørger for, at den kompetente myndighed i hver af de berørte medlemsstater inden for perioden på 120 dage som fastsat i artikel 6,1, giver den berørte person meddelelse om følgende:

a) reglerne for det rådgivende udvalgs eller for udvalget for alternativ tvistbilæggelses funktion

b) datoen, som udtalelsen om løsningen af tvistspørgsmålet skal være vedtaget inden

c) angivelse af eventuelle gældende retlige bestemmelser i medlemsstaternes nationale ret og eventuelle gældende aftaler eller konventioner.

2. Reglerne for udvalgets funktion undertegnes af de kompetente myndigheder i de medlemsstater, der er parter i tvisten.

Reglerne for udvalgets funktion skal navnlig indeholde:

a) en beskrivelse af og kendetegnene ved tvistspørgsmålet

b) det kommissorium, som de kompetente myndigheder i medlemsstaterne når til enighed om, med hensyn til de retlige og faktuelle spørgsmål, der skal løses

c) tvistbilæggelsesudvalgets form, der er enten et rådgivende udvalg eller et udvalg for alternativ tvistbilæggelse, samt typen af alternativ tvistbilæggelsesprocedure, hvis proceduren afviger fra den uafhængige udtalelse, som et rådgivende udvalg benytter sig af

d) tidsrammen for tvistbilæggelsesproceduren

e) sammensætningen af det rådgivende udvalg eller af udvalget for alternativ tvistbilæggelse (herunder medlemmernes nummer og navne, nærmere oplysninger om deres kompetence og kvalifikationer samt oplysninger om medlemmernes interessekonflikter)

f) reglerne om den eller de berørte personers og tredjeparters deltagelse i proceduren, udveksling af skriftlige bemærkninger, oplysninger og dokumentation, omkostninger, typen af tvistbilæggelsesprocedure, der skal anvendes, og ethvert andet relevant proceduremæssigt eller organisatorisk aspekt

g) de logistiske ordninger for det rådgivende udvalgs procedurer og afgivelsen af dets udtalelse.

Hvis et rådgivende udvalg nedsættes med henblik på at afgive udtalelse i henhold til artikel 6,1, første afsnit, litra a), fastlægges alene oplysningerne i artikel 11,2, andet afsnit, litra a), d), e) og f), i reglerne for udvalgets funktion.

3. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter standardregler for udvalgets funktion på grundlag af bestemmelserne i denne artikels2, andet afsnit. Disse standardregler for udvalgets funktion finder anvendelse, hvis reglerne for udvalgets funktion er mangelfulde eller ikke er blevet meddelt den berørte person. Gennemførelsesretsakterne vedtages efter proceduren i artikel 20,2.

4. Hvis de kompetente myndigheder ikke har meddelt reglerne for udvalgets funktion til den berørte person i overensstemmelse med1 og 2, færdiggør de uafhængige, højt estimerede personer og formanden reglerne for udvalgets funktion på grundlag af standardformularen i3 og sender dem til den berørte person inden for to uger fra datoen for nedsættelse af det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse. Hvis de uafhængige personer og formanden ikke er blevet enige om reglerne for udvalgets funktion eller ikke har givet den berørte person meddelelse herom, kan den eller de berørte personer indbringe sagen for den kompetente domstol i en af de pågældende medlemsstater med henblik på at opnå en kendelse om gennemførelse af reglerne for udvalgets funktion.

Artikel 12

Omkostninger ved proceduren

1. Med forbehold af2, og medmindre de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater har aftalt andet, fordeles følgende omkostninger ligeligt mellem medlemsstaterne:

a) de uafhængige, højt estimerede personers udgifter, som er et beløb svarende til gennemsnittet af det sædvanlige beløb, der godtgøres højtstående embedsmænd i de berørte medlemsstater, og

b) de uafhængige personers honorar, hvis det er relevant, som begrænses til 1 000 EUR pr. person pr. dag, hvor det rådgivende udvalg eller i udvalget for alternativ tvistbilæggelse mødes.

Den berørte persons omkostninger afholdes ikke af medlemsstaterne.

2. Hvis den berørte person har indgivet

a) en meddelelse om tilbagetrækning, jf. artikel 3,6, eller

b) en anmodning i henhold til bestemmelserne i artikel 6,1, efter en afvisning i henhold til artikel 5,1, og det rådgivende udvalg har besluttet, at de relevante kompetente myndigheder med rette har afvist klagen,

og hvis de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater er enige, afholdes alle de omkostninger, der er omhandlet i1, litra a) og b), af den berørte person.

Artikel 13

Oplysninger, dokumentation og høringer

1. Med henblik på proceduren i artikel 6 kan den eller de berørte personer, hvis de kompetente myndigheder i medlemsstaterne accepterer dette, indgive enhver oplysning, enhver dokumentation eller ethvert dokument, der kan være relevant for afgørelsen, til det rådgivende udvalg eller til udvalget for alternativ tvistbilæggelse. Den eller de berørte personer og de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater fremlægger enhver oplysning, enhver dokumentation eller ethvert dokument på anmodning af det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse. Disse kompetente myndigheder kan dog afvise at forelægge oplysninger for det rådgivende udvalg i følgende tilfælde:

a) indhentningen af oplysningerne kræver administrative foranstaltninger, som er i strid med national ret

b) oplysningerne kan ikke indhentes i henhold til den berørte medlemsstats nationale ret

c) oplysningerne vedrører handels-, forretnings-, industri- eller erhvervshemmeligheder eller handelsprocedurer

d) videregivelsen af oplysningerne er i strid med grundlæggende retsprincipper.

2. Berørte personer kan på deres anmodning og med samtykke fra de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater give møde eller lade sig repræsentere for et rådgivende udvalg eller et udvalg for alternativ tvistbilæggelse. Berørte personer skal på anmodning herom give møde eller lade sig repræsentere for det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse.

3. De uafhængige, højt estimerede personer eller ethvert andet medlem er underlagt tavshedspligt i henhold til hver af de berørte medlemsstaters nationale lovgivning, for så vidt angår oplysninger, de måtte blive bekendt med i deres egenskab af medlemmer af et rådgivende udvalg eller udvalg for alternativ tvistbilæggelse. Berørte personer og i givet fald deres repræsentanter skal behandle alle oplysninger (herunder viden om dokumenter), som de bliver bekendt med under sådanne procedurer, som hemmelige. Den berørte person og dennes repræsentant skal afgive en erklæring herom til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, når der anmodes herom under proceduren. Medlemsstaterne fastsætter passende sanktioner for eventuelle brud på tavshedspligten.

Artikel 14

Udtalelsen fra det rådgivende udvalg eller fra udvalget for alternativ tvistbilæggelse

1. Et rådgivende udvalg eller et udvalg for alternativ tvistbilæggelse afgiver senest seks måneder efter den dato, hvor det blev nedsat, udtalelse til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater. Hvis det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse anser tvistspørgsmålet for at være af en sådan karakter, at det vil kræve mere end seks måneder at afgive en udtalelse, kan denne periode forlænges med tre måneder. Det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse underretter de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater og de berørte personer om en sådan forlængelse.

2. Det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse udarbejder sin udtalelse på grundlag af bestemmelserne i den gældende aftale eller konvention, der er omhandlet i artikel 1, og de gældende nationale regler.

3. Det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse vedtager sin udtalelse ved simpelt flertal blandt dets medlemmer. Hvis der ikke kan opnås flertal, afgør formandens stemme den endelige udtalelse. Formanden meddeler udtalelsen fra det rådgivende udvalg eller fra udvalget for alternativ tvistbilæggelse til de kompetente myndigheder.

Artikel 15

Endelig afgørelse

1. De pågældende kompetente myndigheder når senest seks måneder efter meddelelse af udtalelsen fra det rådgivende udvalg eller fra udvalget for alternativ tvistbilæggelse til enighed om, hvordan tvistspørgsmålet skal løses.

2. De kompetente myndigheder kan træffe en afgørelse, som afviger fra udtalelsen fra det rådgivende udvalg eller fra udvalget for alternativ tvistbilæggelse. Hvis de ikke kan nå til enighed om, hvordan tvistspørgsmålet skal løses, er de dog bundet af udvalgets udtalelse.

3. Hver medlemsstat sørger for, at dens kompetent myndighed straks meddeler den berørte person den endelige afgørelse om tvistspørgsmålets løsning. Meddeles den endelige afgørelse ikke inden for en frist på 30 dage, efter afgørelsen er truffet, kan den berørte person indgive klage i den medlemsstat, hvor vedkommende er hjemmehørende, i overensstemmelse med de gældende nationale regler med henblik på at opnå den endelige afgørelse.

4. Den endelige afgørelse er bindende for de berørte medlemsstater og danner ikke præcedens. Den endelige afgørelse gennemføres, forudsat at den eller de berørte personer accepterer den endelige afgørelse og giver afkald på retten til at benytte nationale retsmidler inden for 60 dage fra den dato, hvor den endelige afgørelse blev meddelt, hvis det er relevant.

Medmindre den relevante domstol eller anden judiciel myndighed i en berørt medlemsstat i henhold til deres gældende nationale regler om retsmidler og ved anvendelse af betingelserne i artikel 8 afgør, at der er mangel på uafhængighed, gennemføres den endelige afgørelse efter national ret i de berørte medlemsstater, der som følge af den endelige afgørelse

tilpasser deres beskatning uden hensyn til eventuelle tidsfrister i den nationale ret. Hvis den endelige afgørelse ikke er blevet gennemført, kan den berørte person indbringe sagen for den kompetente domstol i den medlemsstat, som ikke har gennemført den endelige afgørelse, med henblik på at håndhæve gennemførelsen heraf.

Artikel 16

Samspil med nationale procedurer og undtagelser

1. Det forhold, at en medlemsstats foranstaltning, der har givet anledning til et tvistspørgsmål, er blevet endelig i henhold til national ret, forhindrer ikke de berørte personer i at anvende de procedurer, der er fastsat i dette direktiv.

2. Indbringelse af en tvist for den gensidige aftaleprocedure eller for tvistbilæggelsesproceduren i henhold til henholdsvis artikel 4 og 6 forhindrer ikke en medlemsstat i at indlede eller videreføre retslige procedurer eller procedurer i forbindelse med administrative og strafferetlige sanktioner i relation til de samme forhold.

3. Berørte personer kan benytte de retsmidler, der er til rådighed i henhold til national ret i de berørte medlemsstater. Når den berørte person har indledt procedurer for at benytte et sådant retsmiddel, begynder de frister, der er omhandlet i henholdsvis artikel 3,5, og artikel 4,1, imidlertid fra den dato, hvor den retsafgørelse, som er afsagt under de pågældende procedurer, er blevet endelig, eller hvor de pågældende procedurer på anden måde er endeligt afsluttet, eller hvor procedurerne er blevet suspenderet.

4. Såfremt den relevante domstol eller anden judiciel myndighed i en medlemsstat har truffet afgørelse om et tvistspørgsmål, og denne medlemsstat i henhold til sin nationale ret ikke kan fravige afgørelsen, kan denne medlemsstat fastsætte følgende:

a) inden de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater er nået til enighed efter den gensidige aftaleprocedure i henhold til artikel 4 om dette tvistspørgsmål, underretter den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat de øvrige kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater om afgørelsen fra den relevante domstol eller anden judiciel myndighed, og om at denne procedure skal afsluttes på datoen for denne meddelelse

b) inden den berørte person har indgivet en anmodning i henhold til artikel 6,1, finder bestemmelserne i artikel 6,1, ikke anvendelse, hvis tvistspørgsmålet forbliver uafgjort under hele den gensidige aftaleprocedure i henhold til artikel 4, i hvilket tilfælde den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat skal underrette de øvrige kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater om virkningerne af afgørelsen fra den relevante domstol eller anden judiciel myndighed

c) tvistbilæggelsesproceduren i artikel 6 skal afsluttes, hvis afgørelsen fra den relevante domstol eller anden judiciel myndighed blev truffet, efter at en berørt person har indgivet en anmodning i henhold til artikel 6,1, men inden det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse har afgivet sin udtalelse til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater i overensstemmelse med artikel 14, i hvilket tilfælde den kompetente myndighed i den pågældende relevante medlemsstat skal underrette de øvrige kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater og det rådgivende udvalg eller udvalget for alternativ tvistbilæggelse om virkningerne af afgørelsen fra den relevante domstol eller anden judiciel myndighed.

5. Indbringes en klage efter artikel 3, ophører enhver anden igangværende gensidig aftaleprocedure eller tvistbilæggelsesprocedure under en aftale eller konvention, der fortolkes eller anvendes i forbindelse med det relevante tvistspørgsmål. En sådan igangværende procedure vedrørende det relevante tvistspørgsmål ophører med virkning fra datoen for de berørte medlemsstaters kompetente myndigheders første modtagelse af klagen.

6. Uanset artikel 6 kan en berørt medlemsstat nægte adgang til tvistbilæggelsesproceduren efter den samme artikel, hvis der i den medlemsstat er pålagt sanktioner i forhold til den korrigerede indkomst eller kapital for skattesvig, forsætlig forsømmelse og grov uagtsomhed. Hvis der er indledt retslige eller administrative procedurer, der vil kunne føre til sådanne sanktioner, og disse procedurer finder sted samtidig med nogen af de procedurer, der er omhandlet i dette direktiv, kan en kompetent myndighed udsætte procedurerne i henhold til dette direktiv fra den dato, hvor klagen er imødekommet, og indtil datoen for disse procedurers endelige resultat.

7. En medlemsstat kan nægte adgang til tvistbilæggelsesproceduren i henhold til artikel 6 i det enkelte tilfælde, hvis et tvistspørgsmål ikke vedrører dobbeltbeskatning. Den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat underretter i så fald straks den berørte person og de kompetente myndigheder i de øvrige berørte medlemsstater.

Artikel 17

Særlige bestemmelser for fysiske personer og mindre virksomheder

Hvis den berørte person er enten:

a) en fysisk person eller

b) ikke en stor virksomhed og ikke indgår i en større koncern (begge som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ([1])),

kan den berørte person indgive klager, svar på en anmodning om supplerende oplysninger, tilbagetrækninger og anmodninger, jf. henholdsvis artikel 3,1, 4, og 6, og artikel 6,1, (»henvendelser«) uanset disse bestemmelser alene til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den berørte person er hjemmehørende. Den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat giver meddelelse til de kompetente myndigheder i alle øvrige berørte medlemsstater samtidig og senest to måneder efter modtagelse af sådanne henvendelser. Når en sådan meddelelse er givet, anses den berørte person for at have rettet henvendelsen til alle de berørte medlemsstater på datoen for den pågældende meddelelse.

I tilfælde af, at der er modtaget supplerende oplysninger i henhold til artikel 3,4, indgiver den kompetente myndighed i den medlemsstat, der modtog de supplerende oplysninger, samtidig en kopi til de kompetente myndigheder i alle øvrige berørte medlemsstater. Efter denne indgivelse anses alle berørte medlemsstater for at have modtaget disse supplerende oplysninger fra datoen for modtagelse af de pågældende oplysninger.

Artikel 18

Offentliggørelse

1. Det rådgivende udvalg og udvalget for alternativ tvistbilæggelse afgiver deres udtalelser skriftligt.

2. De kompetente myndigheder kan beslutte at offentliggøre de i artikel 15 omhandlede endelige afgørelser i deres helhed, såfremt hver af de pågældende berørte personer giver deres samtykke hertil.

3. Hvis de kompetente myndigheder eller den pågældende berørte person ikke giver deres samtykke til offentliggørelsen af den endelige afgørelse i sin helhed, offentliggør de kompetente myndigheder et sammendrag af den endelige afgørelse. Dette sammendrag skal indeholde en beskrivelse af spørgsmålet og emnet, datoen, de relevante skatteperioder, retsgrundlaget, erhvervssektoren og en kort beskrivelse af det endelige resultat. Det skal også omfatte en beskrivelse af den anvendte voldgiftsmetode.

Inden offentliggørelsen sender de kompetente myndigheder de oplysninger, der skal offentliggøres i henhold til første afsnit, til den berørte person. Senest 60 dage fra modtagelse af de pågældende oplysninger kan den berørte person anmode de kompetente myndigheder om ikke at offentliggøre oplysninger, der vedrører handels-, forretnings-, industri- eller erhvervshemmeligheder eller handelsprocedurer, eller som er i strid med almindelige retsprincipper.

4. Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter standardformularer for meddelelse af de oplysninger, der er omhandlet i denne artikels2 og 3. Gennemførelsesretsakterne vedtages efter proceduren i artikel 20,2.

5. De kompetente myndigheder meddeler straks Kommissionen de oplysninger, der skal offentliggøres, jf.3.

Artikel 19

Kommissionens rolle og administrativ bistand

1. Kommissionen holder listen over de kompetente myndigheder og listen over uafhængige, højt estimerede personer som omhandlet i artikel 8,4, ajour og gør dem tilgængelige online. Listen skal alene indeholde navnene på disse personer.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de foranstaltninger, de har truffet for at pålægge sanktioner for eventuelle brud på tavshedspligten, jf. artikel 13. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

3. Kommissionen fører et centralt register, hvori de oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med artikel 18,2 og 3, arkiveres og gøres tilgængelige online.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

Artikel 20

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af udvalget om tvistbilæggelse. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 21

Gennemgang

Senest den 30. juni 2024 evaluerer Kommissionen gennemførelsen af dette direktiv og forelægger en rapport for Rådet. Denne rapport ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

Artikel 22

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 30. juni 2019. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 23

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Det anvendes på alle klager, der indgives fra den 1. juli 2019 og fremefter, om tvistspørgsmål vedrørende indkomst eller kapital i et skatteår, der begynder den 1. januar 2018 eller derefter. De kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater kan dog beslutte at anvende dette direktiv på eventuelle klager, der er indgivet før denne dato, eller på tidligere skatteår.

Artikel 24

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 10. oktober 2017.

På Rådets vegne
T. TÕNISTE
Formand

II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

AFGØRELSER

RÅDETS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2017/1853

af 10. oktober 2017

om ændring af gennemførelsesafgørelse 2011/335/EU om bemyndigelse af Republikken Litauen til at anvende en foranstaltning, der fraviger artikel 287 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ([1]), særlig artikel 395,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved brev registreret i Kommissionen den 26. april 2017 anmodede Litauen om tilladelse til at indføre en foranstaltning, som fraviger artikel 287, nr. 11), i direktiv 2006/112/EF for fortsat at kunne momsfritage afgiftspligtige personer, hvis årsomsætning ikke overstiger 45 000 EUR. Ved hjælp af denne foranstaltning vil disse afgiftspligtige personer være fritaget for nogle af eller alle de momsmæssige forpligtelser, som er omhandlet i afsnit XI, kapitel 2-6, i direktiv 2006/112/EF.

(2) Kommissionen underrettede ved brev af 8. og 10. maj 2017 de øvrige medlemsstater om Litauens anmodning. Ved brev af 11. maj 2017 meddelte Kommissionen Litauen, at den rådede over alle de nødvendige oplysninger til at vurdere anmodningen.

(3) Medlemsstaterne kan i forvejen gøre brug af en særlig ordning for små virksomheder i henhold til afsnit XII i direktiv 2006/112/EF. Den foranstaltning, som forlænges, fraviger kun afsnit XII i direktiv 2006/112/EF på den måde, at dens øvre grænse for den afgiftspligtige persons årsomsætning er højere end den, der for øjeblikket gælder for Litauen efter artikel 287, nr. 11), i direktiv 2006/112/EF, hvilken er 29 000 EUR.

(4) Ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2011/335/EU ([2]) fik Litauen tilladelse til som en fravigelse at indrømme afgiftsfritagelse til afgiftspligtige personer, hvis årsomsætning ikke overstiger 45 000 EUR, indtil den 31. december 2014. Fravigelsen blev ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/795/EU ([3]) forlænget frem til den 31. december 2017.

(5) Da den fastsatte tærskel medførte en begrænsning af momsforpligtelserne og dermed af de administrative omkostninger for små virksomheder, bør Litauen indrømmes tilladelse til at anvende foranstaltningen i endnu en begrænset periode indtil den 31. december 2020. Afgiftspligtige personer kan stadig vælge de normale momsordninger.

([1]) EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1.
([2]) Rådets gennemførelsesafgørelse 2011/335/EU af 30. maj 2011 om bemyndigelse af Republikken Litauen til at anvende en foranstaltning, der fraviger artikel 287 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 150 af 9.6.2011, s. 6).
([3]) Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/795/EU af 7. november 2014 om forlængelse af anvendelsen af gennemførelsesafgørelse 2011/335/EU om bemyndigelse af Republikken Litauen til at anvende en foranstaltning, der fraviger artikel 287 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 330 af 15.11.2014, s. 44).

(6) Bestemmelserne i artikel 281-294 i direktiv 2006/112/EF om særordningen for små virksomheder er under revision, og et direktiv om ændring af disse bestemmelser i direktiv 2006/112/EF kan derfor eventuelt træde i kraft inden den 31. december 2020.

(7) Ifølge Litauens oplysninger vil forlængelsen af fravigelsen kun have en ubetydelig indvirkning på de samlede afgiftsindtægter, der opkræves i det endelige forbrugsled.

(8) Undtagelsen vil ikke få indvirkning på Unionens egne indtægter hidrørende fra moms, idet Litauen vil foretage en kompensationsberegning i overensstemmelse med artikel 6 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1553/89 ([1]) —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesafgørelse 2011/335/EU affattes således:

»Den finder anvendelse fra den 1. januar 2012 til den 31. december 2020 eller indtil ikrafttrædelsesdatoen for et direktiv om ændring af bestemmelserne i artikel 281-294 i direktiv 2006/112/EF, alt efter hvilken dato der ligger først.«

Artikel 2

Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen.

Den finder anvendelse fra den 1. januar 2018.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til Republikken Litauen.

Udfærdiget i Luxembourg, den 10. oktober 2017.

På Rådets vegne
T. TÕNISTE
Formand

([1]) Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1553/89 af 29. maj 1989 om den endelige ordning for ensartet opkrævning af egne indtægter hidrørende fra merværdiafgiften (EFT L 155 af 7.6.1989, s. 9).

RÅDETS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2017/1854

af 10. oktober 2017

om ændring af gennemførelsesafgørelse 2014/797/EU om tilladelse til Republikken Estland til at anvende en foranstaltning, der fraviger artikel 26, stk. 1, litra a), og artikel 168 og 168a i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ([1]), særlig artikel 395,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Artikel 168 og 168a i direktiv 2006/112/EF fastsætter, at en afgiftspligtig person har ret til at fradrage moms på levering af varer og ydelser, som vedkommende har modtaget til anvendelse i forbindelse med sine afgiftspligtige transaktioner. Artikel 26, stk. 1, litra a), i nævnte direktiv indeholder et krav om at føre momsregnskab, når et erhvervsaktiv af den afgiftspligtige person eller dennes personale anvendes til privat brug eller, mere generelt, anden brug end erhvervsbrug.

(2) Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/797/EU ([2]) gav Estland tilladelse til at begrænse fradragsretten ved erhvervelse, leasing, erhvervelse inden for Fællesskabet og indførsel af visse personbiler og til at fritage den afgiftspligtige person for at føre momsregnskab for den ikkeerhvervsmæssige brug af køretøjer, der er omfattet af begrænsningen.

(3) Ved brev registreret i Kommissionen den 18. april 2017 anmodede Estland om fortsat tilladelse til at anvende særlige foranstaltninger i forbindelse med erhvervelse, leasing, erhvervelse inden for Fællesskabet og indførsel af visse personbiler, som fraviger bestemmelserne i direktiv 2006/112/EF om en afgiftspligtig persons ret til at fradrage moms betalt på køb af varer og ydelser og bestemmelserne om at føre momsregnskab vedrørende erhvervsaktiver anvendt til ikkeerhvervsmæssige formål.

(4) I overensstemmelse med artikel 395, stk. 2, i direktiv 2006/112/EF underrettede Kommissionen ved brev af 14. juni 2017 de øvrige medlemsstater om Estlands anmodning. Ved brev af 15. juni 2017 underrettede Kommissionen Estland om, at den var i besiddelse af alle de nødvendige oplysninger til at kunne vurdere anmodningen.

(5) I overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, i gennemførelsesafgørelse 2014/797/EU indsendte Estland sammen med anmodningen om forlængelse en rapport til Kommissionen om anvendelsen af nævnte gennemførelsesafgørelse, herunder en redegørelse for den procentuelle begrænsning af fradragsretten. På grundlag af de foreliggende oplysninger anfører Estland, at en sats på 50 % fortsat er berettiget og hensigtsmæssig.

(6) Forlængelsen af disse fravigelsesforanstaltninger bør gøres tidsbegrænsede, så der kan foretages en vurdering af deres virkninger og af procentsatsens hensigtsmæssighed. Estland bør derfor gives tilladelse til fortsat at anvende denne foranstaltning for en begrænset periode indtil den 31. december 2020.

(7) Såfremt Estland finder, at det er nødvendigt at forlænge tilladelsen ud over 2020, bør der sammen med anmodningen om forlængelse indgives en rapport til Kommissionen, der omfatter en redegørelse for anvendelsen af den procentuelle begrænsning, senest den 31. marts 2020.

(8) Fravigelsen vil kun i ubetydelig grad påvirke de samlede indtægter fra afgifter, der opkræves i det endelige forbrugsled, og får ingen negative indvirkninger på Unionens egne indtægter hidrørende fra moms.

(9) Gennemførelsesafgørelse 2014/797/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

([1]) EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1.

([2]) Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/797/EU af 7. november 2014 om tilladelse til Republikken Estland til at anvende en foranstaltning, der fraviger artikel 26, stk. 1, litra a), og artikel 168 og 168a i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 330 af 15.11.2014, s. 48).

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Artikel 6 i gennemførelsesafgørelse 2014/797/EU affattes således:

»*Artikel 6*

1. Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen.

Den udløber den 31. december 2020.

2. En eventuel anmodning om forlængelse af fravigelsen fastsat i denne afgørelse skal indgives til Kommissionen senest den 31. marts 2020 og skal ledsages af en rapport, som indeholder en redegørelse for anvendelsen af den procentsats, der er fastsat i artikel 1.«

Artikel 2

Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen

Den finder anvendelse fra den 1. januar 2018.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til Republikken Estland.

Udfærdiget i Luxembourg, den 10. oktober 2017.

På Rådets vegne
T. TÕNISTE
Formand

RÅDETS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2017/1855

af 10. oktober 2017

om bemyndigelse af Rumænien til at anvende en særlig foranstaltning, der fraviger artikel 287 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ([1]), særlig artikel 395,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til artikel 287, nr. 18), i direktiv 2006/112/EF kan Rumænien indrømme momsfritagelse til afgiftspligtige personer, hvis årlige omsætning højst er lig med modværdien i national valuta af 35 000 EUR beregnet på grundlag af kursen på dagen for landets tiltrædelse.

(2) Ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2012/181/EU ([2]) fik Rumænien tilladelse til at anvende en højere tærskel og indrømme momsfritagelse til afgiftspligtige personer, hvis årlige omsætning ikke overstiger 65 000 EUR. Denne foranstaltning blev forlænget ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/931/EU ([3]), der udløber den 31. december 2017.

(3) Ved brev registreret i Kommissionen den 26. april 2017 anmodede Rumænien om tilladelse til fortsat at fravige artikel 287, nr. 18), i direktiv 2006/112/EF og til samtidig at hæve fritagelsestærsklen til modværdien i national valuta af 88 500 EUR.

(4) En højere tærskel for særordningen for små virksomheder er en forenklingsforanstaltning, da den kan mindske disse virksomheders momsforpligtelser markant.

(5) I overensstemmelse med artikel 395, stk. 2, i direktiv 2006/112/EF underrettede Kommissionen ved brev af 9. juni 2017 de øvrige medlemsstater om Rumæniens anmodning. Ved brev af 12. juni 2017 underrettede Kommissionen Rumænien om, at den rådede over alle de nødvendige oplysninger til at kunne vurdere anmodningen.

(6) Rumænien forventer, at foranstaltningen mindsker momsforpligtelserne for en række små virksomheder. Det bør også mindske skattemyndighedernes arbejdsbyrde ved at fjerne behovet for at overvåge opkrævningen af mindre indtægtsbeløb fra et større antal små virksomheder.

(7) Da denne fravigelsesforanstaltning medfører en begrænsning af momsforpligtelserne for små virksomheder, bør Rumænien indrømmes tilladelse til at anvende foranstaltningen i en begrænset periode. Afgiftspligtige personer bør stadig kunne vælge den almindelige momsordning.

(8) Da artikel 281-294 i direktiv 2006/112/EF, som omhandler særordningen for små virksomheder, er under revision, er det muligt, at et direktiv om ændring af disse bestemmelser i direktiv 2006/112/EF kan træde i kraft inden udløbet af undtagelsens gyldighedsperiode den 31. december 2020.

(9) På grundlag af de oplysninger, som Rumænien har fremlagt, vil den hævede tærskel have en ubetydelig indvirkning på de samlede momsindtægter, der opkræves i det endelige forbrugsled.

([1]) EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1.
([2]) Rådets gennemførelsesafgørelse 2012/181/EU af 26. marts 2012 om tilladelse til Rumænien til at indføre en særlig foranstaltning, der fraviger artikel 287 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 92 af 30.3.2012, s. 26).
([3]) Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/931/EU af 16. december 2014 om forlængelse af anvendelsen af gennemførelsesafgørelse 2012/181/EU om tilladelse til Rumænien til at indføre en særlig foranstaltning, der fraviger artikel 287 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 365 af 19.12.2014, s. 145).

(10) Undtagelsen har ingen indvirkning på Unionens egne indtægter hidrørende fra moms, idet Rumænien vil foretage en kompensationsberegning som omhandlet i artikel 6 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1553/89 ([1]) —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Uanset artikel 287, nr. 18), i direktiv 2006/112/EF bemyndiges Rumænien til at indrømme momsfritagelse til afgiftspligtige personer, hvis årlige omsætning højst er lig med modværdien i national valuta af 88 500 EUR beregnet på grundlag af kursen på dagen for landets tiltrædelse.

Artikel 2

Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen.

Denne afgørelse finder anvendelse fra den 1. januar 2018 til den 31. december 2020 eller indtil datoen for ikrafttrædelsen af et direktiv om ændring af bestemmelserne i artikel 281-294 i direktiv 2006/112/EF, alt efter hvilken dato der kommer først.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til Rumænien.

Udfærdiget i Luxembourg, den 10. oktober 2017.

På Rådets vegne
T. TÕNISTE
Formand

([1]) Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1553/89 af 29. maj 1989 om den endelige ordning for ensartet opkrævning af egne indtægter hidrørende fra merværdiafgiften (EFT L 155 af 7.6.1989, s. 9).

RÅDETS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2017/1856

af 10. oktober 2017

om bemyndigelse af Republikken Polen til at indføre en særlig foranstaltning, der fraviger artikel 193 i direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ([1]), særlig artikel 395,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I artikel 193 i direktiv 2006/112/EF fastsættes det, at det generelt påhviler den afgiftspligtige person, som leverer varerne eller ydelserne, at betale merværdiafgiften (momsen) til de fiskale myndigheder.

(2) Ved brev registreret i Kommissionen den 7. oktober 2016 anmodede Polen om en fravigelse fra artikel 193 i direktiv 2006/112/EF for at anvende ordningen for omvendt betalingspligt på leverancer af harddiskdrev såsom solid-state-drives og hard-disk-drives.

(3) I overensstemmelse med artikel 395, stk. 2, i direktiv 2006/112/EF underrettede Kommissionen ved breve af 12. og 13. juli 2017 de øvrige medlemsstater om Polens anmodning. Ved brev af 13. juli 2017 meddelte Kommissionen Polen, at den rådede over alle de oplysninger, den fandt nødvendige for at kunne vurdere anmodningen.

(4) Harddiskdrev, der ikke er omfattet af artikel 199a i direktiv 2006/112/EF, er i Polen blevet endnu et mål for momssvig inden for kategorien elektroniske produkter. Ifølge Polen er der på markedet for harddiskdrev sket en forøgelse i omfanget af momssvig gennem såkaldt MTIC-svig (svig i forbindelse med »forsvundne forhandlere« inden for Unionen). Omfanget og rækkevidden af denne praksis har en direkte og meget negativ indvirkning på de distributører, der ikke deltager i svig, og fører til et fald i momsindtægterne.

(5) Polen har truffet en række foranstaltninger for at bekæmpe og forebygge momssvigen. Så længe foranstaltningerne ikke har givet konkrete resultater, er Polen dog af den opfattelse, at yderligere støtte i form af en midlertidig foranstaltning såsom indførelse af en ordning for omvendt betalingspligt er nødvendig.

(6) Polen bør derfor få tilladelse til at anvende ordningen for omvendt betalingspligt på leverancer af harddiskdrev såsom solid-state-drives og hard-disk-drives fra den 1. januar 2018. Fravigelsen bør være begrænset i tid til den 31. december 2020.

(7) Indtil udløbet af fravigelsen ventes de af Polen trufne foranstaltninger at forebygge yderligere spredning af momssvig i sektoren for harddiskdrev, således at Polen ikke efterfølgende vil have behov for at fravige artikel 193 i direktiv 2006/112/EF for så vidt angår disse leverancer. Polen burde derfor ikke søge om forlængelse af fravigelsen.

(8) Fravigelsen får ingen indvirkning på Unionens egne indtægter fra merværdiafgift —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Polen får som fravigelse fra artikel 193 i direktiv 2006/112/EF tilladelse til at udpege modtageren af leverancer af harddiskdrev såsom solid-state-drives og hard-disk-drives som den person, der er betalingspligtig for momsen.

Artikel 2

Denne afgørelse får virkning på dagen for meddelelsen

Denne afgørelse finder anvendelse fra den 1. januar 2018 og ophører den 31. december 2020.

([1]) EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til Republikken Polen.

Udfærdiget i Luxembourg, den 10. oktober 2017.

På Rådets vegne
T. TÕNISTE
Formand

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2017/1857

af 13. oktober 2017

om anerkendelse af Amerikas Forenede Staters retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer for derivattransaktioner under tilsyn af Commodity Futures Trading Commission som ækvivalente med visse krav i artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre ([1]), særlig artikel 13, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Artikel 13 i forordning (EU) nr. 648/2012 indeholder bestemmelser om en mekanisme, der har til formål at sikre løsninger, som sikrer ensartethed mellem de retlige krav, der er fastsat i Unionen og i tredjelande, der er omfattet af nævnte forordning. Blandt disse løsninger har Kommissionen beføjelse til at vedtage afgørelser om at erklære et tredjelands retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer ækvivalente med de krav, der er fastlagt i artikel 4, 9, 10 og 11 i forordning (EU) nr. 648/2012, således at modparter, der indgår i en transaktion, som er omfattet af nævnte forordning, hvis mindst en af modparterne er etableret i det pågældende tredjeland, anses for at have opfyldt disse krav ved at overholde de krav, der er fastsat i det pågældende tredjelands retlige system. Denne ækvivalenserklæring gør det muligt at undgå anvendelse af overlappende eller modstridende regler og bidrager dermed til at realisere det overordnede mål med forordning (EU) nr. 648/2012 om at begrænse systemiske risici og øge derivatmarkedernes gennemsigtighed ved at sikre en internationalt konsekvent anvendelse af de principper, der er vedtaget med Unionens internationale partnere og fastsat i nævnte forordning.

(2) Artikel 11, stk. 1, 2 og 3, i forordning (EU) nr. 648/2012, som specificeret i de tekniske standarder, der er vedtaget i henhold til artikel 11, stk. 14, litra a) og b), og artikel 11, stk. 15, i nævnte forordning, fastlægger Unionens retlige krav vedrørende rettidig bekræftelse, porteføljekomprimering og -afstemning, der gælder for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP, værdiansættelse og tvistbilæggelsesforpligtelser, der finder anvendelse på disse aftaler (»operationelle risikobegrænsende teknikker«), samt forpligtelserne vedrørende udveksling af sikkerhedsstillelse (»marginer«) mellem modparter.

(3) For at et tredjelands retlige system kan betragtes som ækvivalent med Unionens retlige system, for så vidt angår operationelle risikobegrænsende teknikker og marginkrav, skal det materielle resultat af de gældende retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer være ækvivalente med Unionens krav med hensyn til de reguleringsmæssige mål, de realiserer. Formålet med denne ækvivalensvurdering er derfor at kontrollere, om de retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer i Amerikas Forenede Stater (USA) sikrer, at OTC-derivataftaler, der ikke er clearet af en CCP og er indgået af mindst en modpart, der er etableret i nævnte tredjeland, ikke udsætter de finansielle markeder i Unionen for et højere risikoniveau, end disse markeder kunne blive udsat for gennem denne type derivataftaler, der er indgået af modparter, der er etableret i Unionen, og følgelig ikke udgør en uacceptabelt stor systemisk risiko i Unionen.

(4) Den 1. september 2013 modtog Kommissionen teknisk rådgivning fra Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) om de retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer i USA ([2]), bl.a. for de operationelle risikobegrænsende teknikker for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP. ESMA har

([1]) EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1.
([2]) ESMA/2013/BS/1157, Technical advice on third country regulatory equivalence under EMIR — US, Final report, European Securities and Markets Authority, 1. september 2013.

som led i sin tekniske rådgivning konstateret, at de retligt bindende krav vedrørende rettidig bekræftelse, porteføljeafstemning og porteføljekomprimering i USA var ækvivalente med de retligt bindende krav, der gælder i henhold til forordning (EU) nr. 648/2012. ESMA fandt imidlertid, at på tidspunktet for dens vurdering var USA's ordning for tvistbilæggelse ikke ækvivalent med ordningen i artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) nr. 648/2012. ESMA bemærkede også, at ækvivalensen mellem ordningerne for bilaterale marginer ikke kunne vurderes på daværende tidspunkt, da de tekniske standarder, som præciserer reglerne for bilaterale marginer i Unionen endnu ikke var blevet udviklet.

(5) Kommissionen har i sin vurdering taget hensyn til ESMA's rådgivning og den lovgivningsmæssige udvikling, der har fundet sted siden da. Denne afgørelse er imidlertid ikke kun baseret på en sammenlignende analyse af de retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige krav, der gælder i USA, men også på en vurdering af resultatet af disse krav og af deres evne til at begrænse de risici, der følger af sådanne aftaler, på en måde, der betragtes som ækvivalent med resultatet af kravene i forordning (EU) nr. 648/2012.

(6) De retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer, der gælder i USA for OTC-derivatkontrakter, er fastsat i afsnit VII i Dodd Frank Wall Street Reform and Consumer Protection-loven (»Dodd-Frank-loven«), og de særlige gennemførelsesregler, som den amerikanske råvarefutures-kommission, Commodity Futures Trading Commission (»CFTC«) har vedtaget. Med Dodd-Frank-loven, der trådte i kraft i juli 2010, blev der oprettet en ny lovgivningsmæssig ramme for visse OTC-derivater defineret som swaps i paragraf 1a(47) i Commodity Exchange Act (»CEA«), der tager sigte på at reducere systemiske risici, øge gennemsigtigheden og fremme markedets integritet i det finansielle system. CFTC har jurisdiktion over swaps, og de fleste af de operative bestemmelser i afsnit VII i Dodd-Frank-loven trådte i kraft i 2011.

(7) De operationelle risikoreduktionsteknikker for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP, som indføjet i en nyt paragraf 4s(i) i CEA ved paragraf 731 i Dodd-Frank-loven, finder anvendelse på swap dealere og større swap-deltagere som defineret i CEA. Denne afgørelse bør derfor omfatte de retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer for rettidig bekræftelse, porteføljekomprimering og -afstemning, værdiansættelse og tvistbilæggelsesforpligtelser samt marginkravene for swap dealere og større swap-deltagere etableret i USA, der er godkendt og underlagt tilsyn i henhold til CFTC's regulativer. Denne afgørelse bør dog ikke omfatte USA's retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer, der gælder for personer, som er registreret hos Securities and Exchange Commission som sikkerhedsbaserede swap-dealere eller større swap-deltagere i henhold til Securities Exchange Act af 1934 (15 U.S.C. 78a et seq.).

(8) CFTC's regulativer om operationelle risikoreduktionsteknikker for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP, indeholder forpligtelser, der svarer til dem, der er fastsat i artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EU) nr. 648/2012. Navnlig afdeling 23, underafdeling I, i CFTC's regulativer indeholder specifikke, detaljerede krav vedrørende rettidig bekræftelse, porteføljekomprimering og -afstemning, transaktionsværdiansættelse og tvistbilæggelse, der finder anvendelse på OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP. Med hensyn til alle følgende aspekter er kravene i CFTC's regulativer ækvivalente med de relevante krav i forordning (EU) nr. 648/2012: i) hyppigheden og tærsklerne for porteføljeafstemning stemmer overens ii) fristerne for rettidig bekræftelse stemmer overens iii) kravene til porteføljekomprimeringen indeholder bestemmelser om at »efterkomme eller redegøre« iv) der findes krav om en daglig værdiansættelse af ikke-clearede transaktioner. Under hensyntagen til de begrænsede virkninger som følge af forskellen i anvendelsesområdet for kravene til aftaler om, hvordan tvister afgøres, bør disse krav også anses for at være ækvivalente med kravene i forordning (EU) nr. 648/2012 om tvistbilæggelse.

(9) I forbindelse med swaps, som er under CFTC's jurisdiktion, som defineret i paragraf 1a(47) i CEA, bør CFTC's retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer, der gælder for swap-dealere og større swap-deltagere, på grundlag af ovenstående anses for at være ækvivalente med kravene i forordning (EU) nr. 648/2012, hvad angår rettidig bekræftelse, porteføljekomprimering og -afstemning, værdiansættelse og tvistbilæggelsesforpligtelser, der gælder for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP, jf. artikel 11, stk. 1 og 2, i nævnte forordning.

(10) For så vidt angår marginerne for OTC-derivatkontrakter, der ikke cleares af en CCP, består CFTC's retligt bindende krav af marginkravene til swaps, der ikke er clearet, for swap-dealere og større swap-deltagere (Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants) offentliggjort i januar 2016 (»reglen om den endelige margin«) og marginkravene til swaps, der ikke er clearet, for swap-dealere og større swap-deltagere — grænseoverskridende anvendelse af marginkravene (Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants — Cross Border Application of the Margin Requirements) (»reglen om grænseoverskridende margin«) offentliggjort i august 2016.

(11) Mens CFTC's regulativer om operationelle risikoreduktionsteknikker for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP, finder anvendelse på alle swap-dealere og større swap-deltagere, finder CFTC's regulativer om marginer for sådanne OTC-derivataftaler kun anvendelse på swap-dealere og større swap-deltagere, der ikke er underlagt en tilsynsmyndigheds kontrol. CEA's definition af »tilsynsmyndighed« omfatter bestyrelsen for det amerikanske centralbanksystem (Board of Governors of the Federal Reserve System), den amerikanske banktilsynsmyndighed (Office of the Comptroller of the Currency), den amerikanske centrale indskudsgarantisammenslutning (Federal Deposit Insurance Corporation), landbrugskreditmyndigheden (Farm Credit Administration) og forbundsmyndigheden med ansvar for boligfinansiering (Federal Housing Finance Agency).

(12) CFTC's regulativer, der gælder for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP, kræver kun udveksling af initialmargin med en »omfattet modpart« som defineret i paragraf 23.151 i CFTC's regulativer. En omfattet modpart er en finansiel modpart, som er en finansiel slutbruger med en væsentlig swaps-eksponering eller en swap-enhed, der indgår en swap med en omfattet swap-enhed. I henhold til paragraf 23.150 i CFTC's regulativer er den væsentlige swaps- eksponering en gennemsnitlig daglig notionel værdi af ikke-clearede OTC-derivater, som overstiger 8 mia. USD, mens den tilsvarende tærskel, der er fastsat i artikel 28 Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/2251 ([1]) er på 8 mia. EUR. I Unionen har kravet om udveksling af variationsmargin ikke en væsentlighedstærskel og gælder for alle modparter, der er omfattet af artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) nr. 648/2012. I CFTC's regulativer vedrørende kombinerede mindste overførselsbeløb for initial- og variationsmarginer er reglen om den endelige margin 500 000 USD, mens det relaterede krav, der er fastsat i artikel 25 i delegeret forordning (EU) 2016/2251, er på 500 000 EUR. Under hensyntagen til de begrænsede virkninger som følge af forskellen i valutaer bør disse beløb betragtes som ækvivalente.

(13) Kravene i reglen om den endelige margin gælder for swaps, der omfatter næsten alle aftaler defineret som OTC-derivater i forordning (EU) nr. 648/2012 med undtagelse af valutaterminsforretninger og valutaswaps, for hvilke reglen om den endelige margin ikke fastsætter krav. CFTC's regulativer fastsætter desuden ikke nogen specifik behandling af strukturerede produkter, herunder dækkede obligationer og securitiseringer. I Unionen er valutaswaps og valutaterminsforretninger undtaget fra initialmarginkravene, og derivater, der er knyttet til dækkede obligationer med henblik på afdækning, kan også fritages fra initialmarginkravene. Denne afgørelse bør derfor kun finde anvendelse på OTC-derivater, der er omfattet af marginer i henhold til både EU-retten og CFTC's regulativer.

(14) Kravene i CFTC's regulativer vedrørende beregning af initialmargin er ækvivalente med de krav, der er fastsat i forordning (EU) nr. 648/2012. I lighed med bilag IV til delegeret forordning (EU) 2016/2251 tillader CFTC's regulativer anvendelse af en standardiseret model. Alternativt kan interne modeller eller tredjeparters modeller anvendes til denne beregning, hvis disse modeller indeholder visse specifikke parametre, herunder mindste konfidensintervaller og marginrisikoperioder samt visse historiske data, herunder stressperioder. Disse modeller skal godkendes af CFTC eller en registreret sammenslutning for futurekontrakter.

(15) Kravene i CFTC's regulativer om gyldig sikkerhedsstillelse og om, hvordan sikkerheden skal besiddes og holdes adskilt, er ækvivalente med dem, der er fastsat i artikel 4 i delegeret forordning (EU) 2016/2251. CFTC's regulativer indeholder en ækvivalent liste over gyldig sikkerhedsstillelse, og i betragtningerne til reglen om den

([1]) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/2251 af 4. oktober 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder for risikoreduktionsteknikker med hensyn til OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en central modpart (EUT L 340 af 15.12.2016, s. 9).

endelige margin hedder det, at swap-dealere og større swap-deltagere, der ikke er underlagt en tilsynsmyndigheds kontrol, bør tage hensyn til sikkerhedsstillelsens koncentration. CFTC's krav om marginer for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP, bør derfor anses for at være ækvivalente med dem, der er fastsat i artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) nr. 648/2012.

(16) For så vidt angår et ækvivalent niveau for beskyttelse af tavshedspligt i USA, er oplysninger, der opbevares af CFTC og andre føderale myndigheder, underlagt loven om privatlivets fred (Privacy Act) og loven om informationsfrihed (Freedom of Information Act (FOIA)). I henhold til FOIA skal der i mange tilfælde træffes foranstaltninger af en enkeltperson eller en organisation for at sikre fortrolig behandling af de indsendte oplysninger. Derfor giver Privacy Act og FOIA garantier for tavshedspligt, herunder for beskyttelse af forretningshemmeligheder, som myndigheder deler med tredjeparter, som er ækvivalente med dem, der er fastsat i afsnit VIII i forordning (EU) nr. 648/2012. USA's krav bør anses for at give et niveau for beskyttelse af tavshedspligt, som er ækvivalent med det, der sikres i forordning (EU) nr. 648/2012.

(17) Med hensyn til et effektivt tilsyn med og håndhævelse af den retlige ordning i USA har CFTC sluttelig brede undersøgelses- og overvågningsbeføjelser til at vurdere overholdelsen af de regler om rettidig bekræftelse, porteføljekomprimering og -afstemning, værdiansættelse og tvistbilæggelsesforpligtelser, der gælder for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP. CFTC kan træffe en lang række tilsynsmæssige foranstaltninger for at sætte en stopper for overtrædelse af gældende regler. Desuden omfatter USA's retlige rammer bestemmelser om civilretlige sanktioner, herunder midlertidige eller permanente forbud eller påbud og bøder samt strafferetlige sanktioner for overtrædelser af de gældende regler. Disse foranstaltninger bør derfor anses for at sikre en effektiv anvendelse af de relevante retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer i henhold til Dodd-Frank-loven, CEA og CFTC's regulativer på en retfærdig og ikkeforvridende måde, således at de sikrer effektiv overvågning og håndhævelse.

(18) Kommissionen bør i samarbejde med ESMA fortsat løbende overvåge udviklingen og den effektive gennemførelse af de retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer i USA for OTC-derivataftaler med hensyn til rettidig bekræftelse, porteføljekomprimering og -afstemning, værdiansættelse, afstemning, tvistbilæggelse og marginkrav for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en CCP, på grundlag af hvilke denne afgørelse er truffet. Dette bør ikke berøre Kommissionens mulighed for at foretage en særlig gennemgang på et hvilket som helst tidspunkt, hvis relevant udvikling nødvendiggør, at Kommissionen revurderer denne afgørelse om ækvivalens. En sådan revurdering kan medføre ophævelse af nærværende afgørelse.

(19) Foranstaltningerne i denne afgørelse er i overensstemmelse med udtalelse fra Det Europæiske Værdipapirudvalg —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Med henblik på artikel 13, stk. 3, i forordning (EU) nr. 648/2012 betragtes de retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer i Amerikas Forenede Stater (USA) for operationelle risikobegrænsende teknikker, der anvendes på transaktioner, der reguleres som »swaps« af Commodity Futures Trading Commission (CFTC) i overensstemmelse med paragraf 721(a)(21) i Dodd-Frank-loven, og som ikke cleares af en CCP, som ækvivalente med kravene i artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EU) nr. 648/2012, hvis mindst en af modparterne i sådanne transaktioner er etableret i USA og registreret hos CFTC som en swap-dealer eller større swap-deltager.

Artikel 2

Med henblik på artikel 13, stk. 3, i forordning (EU) nr. 648/2012 betragtes de retlige, tilsynsmæssige og håndhævelsesmæssige rammer i USA for udveksling af sikkerhedsstillelse, der anvendes på transaktioner, der reguleres som »swaps« af Commodity Futures Trading Commission (CFTC) i overensstemmelse med paragraf 721(a)(21) i Dodd-Frank-loven, og som ikke cleares af en CCP, som ækvivalente med kravene i artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) nr. 648/2012, hvis

mindst en af modparterne i sådanne transaktioner er etableret i USA og registreret hos CFTC som en swap-dealer eller større swap-deltager, og hvis denne modpart er underlagt Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants og Margin Requirements for Uncleared Swaps for Swap Dealers and Major Swap Participants — Cross Border Application of the Margin Requirements.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. oktober 2017.

På Kommissionens vegne
Jean-Claude JUNCKER
Formand

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA